

— Hoe durft ge zo te spreken, als ge voor 't slachtoffer van een lage misdadiger staat? Zelfs zo ge verzekerd waart geen duit te ontvangen, zoudt ge hem dan toch niet helpen? Maar, wees gerust, ik sta borg voor de betaling of vertrouwt ge mij ook niet?

— Zeker, zeker, edele, hooggeboren graaf. Uw naam is meer dan voldoende en zou mij zelfs een waarborg zijn voor duizenden kronen.

— Spoed u dan en doe, wat ge nodig oordeelt!

— Wellens heeft te veel bloed.

— Wat?

— Te veel bloed, hij leidde een rustig leven, dat is niet gezond.

— Maar man, weet ge dan niet wat er gebeurd is? De boer heeft u toch alles verteld.

— Wel drie keren, viel de landbouwer in, die natuurlijk meegekomen was. Wel drie keer, heer graaf. Ah! 't zijn wrede dingen!

— En hoe kunt ge dan van gezond of ongezond leven spreken! hernam Aleida's echtgenoot tot de geneesheer, die, 't zij tussen haakjes gezegd, ook de baarden en knevels schoor en 't haar knipte.

— Een goed dokter brengt alles met elkaar in verband naar de wet onzer beroemdste geleerden. Heer Wellens is in de schouw opgehangen. Zijn bloed werd in de omloop door 't lichaam gestremd. En daar hij veel bloed bezit is dit dubbel gevaarlijk. Zie maar, er is reeds bloed uit zijn mond gevloeid. Ik zal hem er dus wat aftappen.

— Welhoe, ge wilt hem nog verzwakken?

— Verzwakken?

— Wel zeker! Ge begrijpt toch, dat bloedverlies hem uitput. En van afmatting viel hij in zwijm.

— Heer graaf, ik heb alle eerbied voor uw naam, uw titel, welke een waarborg oplevert, dat mijn diensten van heden betaald zullen worden. Ik vereer uw familie, maar sta mij toe, u onverbloemd te zeggen, dat gij onbevoegd zijt in dit geval te oordelen.

En met een voornaam gebaar haalde de aesculaap een scherp mes uit zijn tasje.

— Laat af! gebood Godfried boos wordende. Hier is een kroon, vervolgde hij, een geldstuk aanbiedende, ik bid u, ga heen.

— Dus ge meent, dat ik mijn vak niet ken, antwoordde de heelmeeester haastig de munt aanvaardend. Welaan, heer graaf, ik heb de eer u te groeten.

Hij vertrok, na een diepe buiging gemaakt te hebben, blijde dat hij zo gemakkelijk zijn geld had verdiend.

— Dwaas, gierigaard, duitendief, mompelde van Meerdal onstemd.

Voor de poert stond reeds een talrijke menigte.

De boer had natuurlijk onderweg 't gebeurde verteld en 't schrikkelijk nieuws was als een lopend vuurtje verbreid.

De graaf begaf zich naar buiten.

— Vrienden, wie wil mij een dienst bewijzen?

— Ik, ik, ik! klonk het van alle kanten.

Van Meerdal koos een grote jongen uit de hoop en zei:

— Zo vlug ge kunt naar mijn kasteel! Zeg aan een der dienaren, dat een misdaad is geschied; voeg er bij, dat allen nog leven en gered zullen worden. En nu 't voornaamste: Rolf moet als de wind naar Aalst om de geneesheer. Hij weet wel welke ik bedoel. Allo maat, er is een goede beloning te verdienen.

De knaap verdween als een pijl uit de boog.

Van Meerdal keerde in de woning terug, doch nam de voorzorg het hek te sluiten, om alle onbescheiden nieuwsgierigen buiten te houden.

VIJF EN TACHTIGSTE HOOFDSTUK.

OP 'T WOLVENHOL.

Even na de middag verscheen dezelfde heelmeeester, die aan Aleida van Meerdal zijn beste zorgen had besteed in de vreselijke dagen van de kinderroof.

Van Meerdal had het huis nog niet verlaten. Hij kwam de geleerde dokter tot aan het hek te gemoet.

— Ik dank u, dat ge zo spoedig gekomen zijt, sprak hij, nadat de eerste begroetingen afgelopen waren.

— Nogmaals een misdaad, naar ik verneem?

— Helaas, ja! Jan De Lichte is nog niet gevangen.

— En hoe gaat het met de heer Wellens?

— Ik meen, goed, maar oordeel liever zelf.

Met de hulp van de akkerman had Godfried de patiënt naar boven gebracht.

De geneesheer onderzocht hem.

— 't Is niet ernstig, zei hij na een wijl.

— Maar de dochter is erger, vrees ik. Deze kamer, dokter.

Dorothea lag nu in hevige koorts. De heelmeeester maakte een diepe buiging, want de kranke werd door niemand minder verpleegd dan door de liefvallige Aleida.

De geneesheer onderzocht het meisje. Hij trok een bedenkelijk gezicht.

— Weinig hoop! fluisterde hij.

De dienstmaagd hoorde deze schrikkelijke woorden en brak in snikken los.

— 't Is al te erg! kloege ze. Mijn meesteres, die engel van zachtheid, beterde zo wel. En nu komen die schavuiten haar weer... och! neen, dokter, zeg dat het niet waar is! Niet waar, ze zal beteren!

Duval trad met enige heren in de kamer. (Blz. 605)

Zulk een misdaad schreit ten Hemel om wraak. Van mij zelf spreek ik niet, maar deze edele jonkvrouw zo vermoorden!

— Kalm, kalm! zei de geneesheer zacht. Als wij haar redden willen, moet ge in de eerste plaats stil zijn.

De geleerde Aalstenaar begaf zich met het echtpaar van Meerdal op de gang.

— Er is geen hoop meer, sprak hij droevig. Ze moet reeds erg krank geweest zijn, trouwens ik weet dat nog, want ge herinnert u mijn bezoek bij U, toen het meisje uw gast was.

— Zal het nog lang duren? vroeg van Meerdal.

— Hoogstens enige dagen. De schok is te geweldig geweest. Aleida had de tranen in de ogen. De gedachte, dat dit jong leven zo wreed afgesneden moest worden, greep haar heftig aan.

Nadat de dokter zijn voorschriften gegeven had, vertrok hij, belovende de volgende dag terug te keren.

— Wilt ge op mijn slot eens even aanlopen? vroeg de graaf. Er is daar een derde patiënt, nog een jongeling met een ernstige wonde aan de arm.

— Ik beloof het u! Tot morgen.

— Tot morgen. Goede reis!

Tegen vier uur was Wellens bijna weer de oude. Hij riep Godfried bij zich.

— Welnu? vroeg hij. Had ik gelijk of niet? Van die Aalstse lajiwitmaker, Duval, mocht ik niet handelen, nietwaar? Hij zou alles alleen doen. En ziet ge de uitslag! Jan De Lichte met twintig rovers is hier geweest. Ze verrasten mij in de slaap. Ik had de tijd niet mijn slagzwaard te grijpen, anders ware dat zo niet afgelopen. Toch verdedigde ik mij met leeuwenmoed. Hebt ge de drie lijken gevonden!

— Welke lijken?

— Wel van de snoodaards die onder de slagen van mijn vuist bezweken zijn!

— Ik heb geen enkel lijk gezien.

— Dan hebben de rovers ze met zich genomen. Maar dood waren de drie bandieten, zo dood als een pier! Uit wraak hingen de overige schelmen mij in de schouw op. Gelukkig is Dorothea wel!

De graaf gevoelde de moed niet die schrikkelijke tijding te brengen. Die snoever had toch een vaderhart.

— Ja, ja, vervolgde de heer van 't Wolvenhol, waar is nu Duval met zijn verantwoordelijkheid? Hij kon alles wel alleen doen! En, bij mijn zwaard, de avond van zijn tocht, komen de rovers hier, op een uur van hun hol, een kasteel plunderen. Natuurlijk hebben ze al mijn kostbaarheden medegenomen. Drie dagen geleden had ik goud en zilverwerk uit Aalst ontvangen. De schavuiten moeten dat geweten hebben. En heeft Duval geen enkele bandiet kunnen vatten?

— Zeven schelmen zijn dood of gevangen, antwoordde Godfried.

— Slechts zeven!

— Slechts?

— Ja, ik herhaal het, slechts zeven! Zeven van zo'n grote menigte. Twintig kwamen hier! Twintig minstens ontsnapten dus.

— Weet ge wel zeker, dat er twintig waren?

— Twijfelt ge aan mijn woorden?

— Dwalen is menselijk.

— Ge hebt gelijk. Misschien waren er wel dertig, hernam de onvermoebare pocher. 't Huis stond vol met die zwartgemaakte kerels. Ik heb hen uitgescholden voor alle duivels.

— Maar zijn de soldaten hier niet langs getrokken?

— Ja, en dat maakt Duval's onderneming nog bespottelijker! Ze vroegen me of ik geen gerucht vernomen had. Ik antwoordde bevestigend, want 'k had inderdaad rumoer gehoord. Ik zei, dat die lawijtmakers langs de baan naar Denderleeuw afgetrokken waren. Maar de hellewichten moesten in de naaste omgeving geweest zijn! En al die dappere krijgslieden hebben daar niets van bemerkt, 't is fraai.

— Doch uw dienstmaagd beweerde, dat ze slechts twee mannen zag, merkte van Meerdal kalm op.

— Zei ze dat? Och wat, die oude slaapmuts is natuurlijk van vrees onder haar bed gekropen! Twee! op haar kamer, dat is mogelijk! Maar beneden twintig, dertig kerels, zwart en wreed als baarlijke duivels.

Diezelfde dag kwam bezoek. 't Gerecht uit Aalst was daar, om een onderzoek in te stellen. Wellens lag te bed.

Duval trad met enige heren in de kamer.

— Heer Wellens, sprak de eerste ambtenaar, ik druk mijn deelneming uit in de smart, welke gij moet gevoelen...

Maar de meester des huizes liet hem niet uitspreken, doch riep op schampere toon:

— Ha, ha, ge zijt ver geraakt met uw maatregelen! Wel, ik moet waarlijk uw doorzicht, uw krijgskunde bewonderen! Men moest u opperbevelhebber van 't leger maken, op mijn woord, ge verdient zulke onderscheiding! Ik meende, dat Jan De Lichte goed en wel achter de grendels zat, en zie, de fielt verschijnt in mijn eigen slot. Maar ik heb het u alreeds gezegd, ik was mijn handen in onschuld. En u, heer Duval, zal ik voor 't gerecht dagen, voor 't hoogste, hoort ge, want gij zijt verantwoordelijk voor mijn verliezen. Ge hebt mij belet het land van de grootste aller boosdoeners te bevrijden; mijn ongeluk komt op uw hoofd neer.

— Geen beledigingen! gebood Duval, of liever laat ik dit alles zo ernstig niet opvatten. Heer Wellens, we zijn nu niet gekomen, om ons te vermaken, maar teneinde een onderzoek in te stellen.

— Ge slaat een hoge toon aan! kreet de oude heer. Hoe durft ge nog na al 't gebeurde?

— Ik bid u, antwoord op mijn vragen, hernam de gerechtsdienaar koel.

— Wel zeker wil ik uw onderdanige dienaar zijn!

— Onze tijd is kostbaar, heer Wellens.

— Ha, ge moet op zoek naar Jan De Lichte!

Nu nam een der andere heren het woord en sprak:

— Heer Wellens, 't gerecht laat niet met zich spotten. Als ge er niet in toestemt, ons te antwoorden, zullen wij verplicht zijn u naar Aalst te voeren.

Onmiddellijk kroop de snoever in zijn schulp.

— Hoeveel rovers zijn hier geweest? vroeg Duval toen.

— 'k Heb ze natuurlijk niet juist geteld.

— Zo ongeveer naar uw schatting.

— Twintig à dertig.

— Heer Wellens, bedenken, dat uw verklaringen opgeschreven worden.

— Gelooft ge me niet?

— Ik herhaal mijn verwittiging.

— 't Juist getal weet ik natuurlijk niet.

— Zo ongeveer, zei ik reeds.

— Welnu, tien à twintig.

— Ge spreekt ernstig?

— Denkt ge, dat ik lieg?

— Griffier, teken op. Tien à twintig, nietwaar, heer Wellens?

— Laat zien. Neen, zoveel niet, vijf à tien, denk ik.

— Hebt ge die gezien?

— Niet allen, slechts twee.

— Griffier, teken op: twee. Gelief nu te vertellen, wat er voorgevallen is. Maar om geen tijd te verliezen, laat uw slagzwaard met rust.

— Dat is ongehoord! barstte Dorothea's vader los. In mijn eigen kasteel, 't erf mijner vaderen, de bakermat der doorluchtige Wellens, der dappere...

— Genoeg! onderbrak Duval ongeduldig. Ik zei u reeds, dat we niet kwamen om ons te vermaken.

— Ik denk, sprak een ander gerechtsambtenaar, dat we beter deden de heer Wellens te verzoeken, ons naar Aalst te vergezellen.

— Neen, neen, riep de bedoelde haastig. Luister wat er voorviel.

En, wonder boven wonder, onze zonderlinge gast verhaalde nagenoeg volgens de waarheid, het drama waarvan hij en zijn beide huisgenoten de slachtoffers waren.

Ook de dienstmaagd werd ondervraagd. En na afloop van dit onderzoek, keerde 't gerecht naar de stad weer.

DOROTHEA'S DOOD.

Ja, de dokter had de waarheid voorspeld. Dorothea's ogenblikken waren geteld.

Dikwijls was de vader in zijn zelfzucht hard voor zijn dochter geweest. En het meisje had menige keer geduldig moeten luisteren naar de onrechtvaardige aanmerkingen van de verarmde man.

Doch nu zat Wellens in diepe smart bij de sponde der kranke.

Zo juist was de priester geweest, en Dorothea had uit zijn hand de laatste troostmiddelen der H. Kerk ontvangen.

Van Meerdal en zijn echtgenote bevonden zich insgelijks in de kamer. De dienstmaagd luchtte haar droefheid in de keuken. 't Was haar niet mogelijk langer bij het bed van haar dierbare meesteres te vertoeven.

Dorothea was volkomen helder en verzoend met haar lot.

— Vader, zei ze op onbeschrijfelijk tedere toon, wees niet bedroefd. Ik word uit mijn lijden verlost.

— Ach, ge verlaat mij. Ik zal u zo missen, Dorothea, mijn kind!

— Vader, de scheiding zal niet lang wezen. Ik ga u voor naar de plaats, waar geen gewezen, geen droefheid meer zijn zal... ook geen krankheid... waar alle tranen gedroogd worden. Moeder wacht er mij... en gij, vader, ge zult volgen. Dan geen scheiding meer... maar voor altijd verenigd.

Wellens snikte als een kind. Hij had opgehouden te zijn, wat hij vroeger was, om alleen vader te wezen. Toch scheen hij schuld te gevoelen, want hij sprak wenend:

— Dorothea, vergeef mij, ik was niet altijd wat ik voor u moest wezen.

— U vergeven, vader? Ik... ge waart steeds een goed vadertje... ik dank u voor al 't goede... dat ge mij schonkt... ach! ween niet... mijn dood zal... een verlossing zijn... och! wat is sterven... dat krankheid... zwakke... omhulsel afleggen... dit ellendig leven verliezen... om een eeuwigheid van geluk te erven... 't is zoals de priester zei... de flikkerende lichtjes doven uit, want de heerlijke zonne verrijst... Ik dank mijn Hemelse Vader... dat Hij mij deze... heldere... ogenblikken schenkt. Gravin... kom nader... kus mij... ge waart een moeder voor mij... en gij... heer graaf... dank... dank.

't Spreken vermoeide het meisje. Maar al haar liefde straalde uit haar blik, die ze beurtelings op de aanwezigen vestigde.

— Roep... mijn vriendin...

Godfried snelde om de oude dienstmaagd, die jammerend bij de sponde kwam.

— Niet wenen... ge waart zo goed voor mij... dank... dank...

Daar lag Dorothea met een Hemelse glans op het gelaat, de ogen stralend van geluk.

Ja, in dit uur, nu ze sterven ging, was het meisje gelukkig.

De banden dezer wereld waren reeds verbroken. De schone, zuivere ziel ging 't broze lichaam verlaten. En de geest verheugde zich reeds in het eeuwige heil, dat aanbrak.

— Vader... murmelde Dorothea.

— Wat is er, mijn kind?

— Kom... dichter... bij mij... neem mijn hand... leg uw gelaat... tegen 't mijne... zo wil ik heengaan... Vadertje... de Heer roept mij... tot weerziens... daar boven...

— Vrienden, laat ons bidden! zei Aleida op haar knieën zinkende. En onder 't gebed sliep de geliefde zacht en kalm in.

— Ze is in de Hemel, sprak Godfried stil.

— Dorothea, Dorothea! jammerde Wellens zich over de gestorvene heenbuigende. Dorothea, mijn kind!

Hij snikte hartstochtelijk.

Met teder geweld voerde van Meerdal de wanhopige man weg.

Een half uur later hadden de vrouwen hun arbeid verricht.

Daar lag de lieve dode op het hagelblanke bed te midden van overheerlijke bloemen.

't Scheen of een glimlach nog over dat bleke gelaat zweefde.

De smart van Wellens was kalmer nu.

— 't Hoofd omhoog, 't hart naar boven, sprak Godfried troostvol. We moeten hoger staren dan dit doodsbed. Boven lucht en wolken heeft onze dierbare alreeds het loon ontvangen, voor haar getrouwheid. De banden, welke haar omvatten, zijn verbroken, ze is voor eeuwig genezen, ze is gelukkig en zalig.

— Amen! zei Aleida.

Allen verlieten de kamer.

ZEVEN EN TACHTIGSTE HOOFDSTUK.

DE LIST.

— Wat nu? vroeg Simon aan Jan De Lichte, toen beiden na hun vertrek uit 't Wolenhel weer in 't bos stonden. Waarheen zullen we thans trekken?

— Naar Brussel!

— Zo ver! En dan in de hoofdstad?

— Och, voorlopig zullen we er 't veiligst zijn.

— Ge kunt er uw wijf ontmoeten. En als ze u eens moest ver-
raden?

— We moeten ons natuurlijk vermommen.

- Waar?
- In de eerste woning de beste. Wacht, Sophie woont hier dicht bij.
- Welke Sophie?
- Een oude kennis van mij of beter van mijn ouders. 't Is een ongelukkige sloor. Maar ik heb ze dikwijls uit de nood geholpen. Kom maar mee, Simon! Neen, 't gerecht heeft ons nog niet!
- Beide schelmen sloegen een nauw bospad in. Na een uur gaans ontwaarden ze een armzalige hut.
- De Lichte klopte aan. Een oud lelijk wijf, zo krom dat ze met haar haviksneus schier de grond raakte, opende de deur.
- Wie daar? vroeg ze. Ik ben half blind en kan u dus niet onderscheiden.
- Ge zult me toch wel aan mijn stem herkennen, antwoordde de hoofdman.
- Wel, Jan, zijt gij het! Jongen toch, vlucht, de soldaten zoeken u op.
- Hoe weet ge dat?
- Bette Mie van de beekcant kwam hier voorbij en vertelde het. De krijgslieden zoeken 't woud af en zullen ieder ogenblik hier zijn. Ze gaan langzaam vooruit, want ze speuren onder iedere struik en achter elke boom. Een bende is ook naar de omliggende dorpen getrokken. Dood of levend moeten ze u hebben, roepen ze. Tenminste Bette Mie heeft mij dat alles verhaald.
- Verduiveld! riep De Lichte, dat wordt gevaarlijk!
- We zijn er aan! zei Simon op doffe toon.
- Nog niet!
- Maar waar wilt ge heen, als een kordon van soldaten ons omringt. Ge kunt u toch niet onzichtbaar maken.
- Helaas! neen, al zijn er veel dwaze boeren, die het vast en zeker geloven. Maar ik weet al een uitweg.
- Laat horen dan!
- Sophie, ge wilt ons helpen, nietwaar?
- Jan, ik heb u dikwijls gezegd, dat ge te ver gegaan zijt. Uw ouders en ik durfden ook wel eens een stukje uithalen, maar wat gij verricht, neen, dat kan niet goed aflopen. Maar voor mij zijt ge altijd braaf geweest; daarom en terwille van uw moeder, zou ik u gaarne redden uit de klauwen der speurders, maar ik weet waarlijk niet op welke wijze.
- Ik wel! viel De Lichte in.
- Hoe dan?
- Hebt ge nog kleren van Brozen?
- Van mijn gestorven man! Ja, die bewaar ik als een laatste gedachtenis. Ik heb steeds met Brozen goed geleefd. Hij stroopte te veel en zo altijd 's nachts buiten werd noodlottig voor zijn zwakke borst.

— Sophie, wat rapper! 't Is nu geen tijd om te vertellen van uw Brozen! We moeten aan de galg ontkomen!

— Brr... spreek niet over dat lelijk ding. Mijn zoon Flip is er ook aan gestorven, zeggen ze. Ik weet het niet zeker, want de jongen liep weg op zijn vijftiende jaar, zonder nog naar zijn ouders om te zien. Kweek daarvoor uw kinders!

De kapitein stampte op de lemen vloer van ongeduld.

— Sophie, haast u, haal de kleren van uw baas. En hebt ge nog een stel vrouwenkleren ook?

— Ja, maar ze zijn nog erger versleten dan deze.

— Dat geeft niet. Breng alles hier en rap. Ge zult geld krijgen.

— Ha, geld, geld! Ge zijt een brave jongen. Geld nietwaar, zilver en goud?

— Ja, ja, maar spoed u wat!

Uit een oude, vermolmdde koffer haalde het wijf de kleren te voorschijn.

— Doe nu uw haar los! gebood De Lichte.

— Mijn haar!

— Ja... haast u... ge zult geld hebben.

— Ha, geld, geld! Zie, mijn goede Jan, ik heb u al gehoorzaamd.

Vlug trok de hoofdman zijn mes en sneed de grijze vlecht van de vrouw af.

— Wat doet ge nu? kloeg de oude.

— Och, gij hebt die tres niet meer nodig. En bovendien, ge krijgt geld!

— Ja, ja, geld, zilver en goud.

— Zeker, maar luister nu goed!

— Met beide oren.

— Ge verlaat uw hut en zult in het bos bessen plukken. Keer niet terug vóór vier uur na de noon. Ik kleed mij als een vrouw en mijn maat als een man. Aldus zullen wij de soldaten misleiden, zeggende, dat we in deze hut wonen. Gij houdt u onnozel en maakt de speurders wijs, dat ge bessen verzamelt om medicijnen te maken.

— Ah, gij slimme vos, ge kunt fijne streken uitdenken. Ja, ja, ik begrijp u. In onze tijd moesten we ook dikwijls zulk een list gebruiken. Ik neem mijn mandje en vertrek al. Laat in de achternoen keer ik terug. En wees maar gerust. Al ben ik oud en versleten, mijn verstand bezit ik toch nog.

De sloor verliet haar hut.

— Rap aan 't werk! zei De Lichte. Wie niet sterk is, moet slim zijn. Ik word een oud wijf en gij een oude man.

Beiden verkleedden zich.

— Nu deze muts op mijn kop! zei de hoofdman, maar eerst moet ik dat haar over mijn kruin en langs mijn slapen leggen. Help mij even!

Weldra geleeke de rover op en top een oude vrouw. Dan hielp hij

Simon's vernomming volledigen, gaf hem de rest van de grijze tres en zette een oude pet op zijn hoofd.

— Maar de wapens! riep Simon.

— Ik heb er al aan gedacht, hernam De Lichte. Ah, hier is een schop. Onze dolken en pistolen moeten in de grond. Dreigt er gevaar, dan kan 't broodmes van Sophie nog uitnemende diensten bewijzen.

In een hoek van de hut maakte de sluwe bandiet een kuiltje, stak er de wapens in, vulde het weer en stampte de grond vast. Hij sleurde er de vermoldde koffer heen, wierp daarin de afgelegde kleren en sprak toen:

— Laat de soldaten maar komen!

— Ik ben er toch niet al te gerust op, antwoordde zijn makker.

— Dan zoudt ge kunnen dwaasheden uithalen. Mensen, die in't gevaar zich niet kalm kunnen houden, verspreken zich gemakkelijk. Weet ge wat, Simon, ge zijt stom-doof, verstaan?

— Ja, dat neem ik aan. Niets zeggen is 't best van al.

— Maar toch moet ge nog opletten. Als ge plotseling uw naam hoort, schrik dan niet op, zie niet rechts of links of achter u. Schieten ze achter uw rug een pistool af, ontstel er niet van. Ge bemerkt dus, dat ge toch kalm moet wezen.

— Ik zal mijn best doen.

't Geduld der spitsboeven werd op een zware proef gesteld. Uren verliepen en geen krijgsman vertoonde zich.

— Wie weet is die vertelling van Bette-Mie niet uit de duim gezogen, zei Jan De Lichte, die van ongeduld beefde.

— Durft gij te vertrekken?

— 't Is waar, we dienen op te passen. Welaan, nog maar wat gewacht.

— Ik hoor iets! riep Simon.

— Ge moogt niets horen, denk er aan! Ja, ik verneem ook ge-roep en getier. Daar zijn de vervolgers. Houd u kloek, Simon. Neen, neen, ze hebben ons nog niet!

Enige ogenblikken later vloog de deur open. Vijf, zes soldaten stormden de hut binnen.

— Ai mij! kreet De Lichte, ge doet mij haast dood verschietsen. Gaat toch weg met die sabels en geweren! Ik ben daar schuw van. Daar doodt men de mensen mee, nietwaar?

En als wanhopig van angst, verborg hij zijn gelaat in de handen.

— Als ge rap spreekt, zult ge niet in 't minst gekweld worden, zei de overste der krijgslieden.

— Wat wilt ge weten?

— Is dat uw man?

— Ja, de ongelukkige is stom en doof. Ook van verschiets, rijke heer, want ge moet veel geld hebben, daar ik goud zie op uw frak. Ja, van verschiets! Hij kapte hout in het bos, toen er een onweersvlaag opkwam. De bliksem viel in een boom vlak bij hem. Ei, zo na, of mijn

baas was in tweeën geslagen. Sedert die schrikkelijke dag heeft hij geen klank meer geuit en geen woord meer verstaan. Een mens kan al wat tegen komen op de wereld!

— Ge verveelt me met al dat gesnater, hernam de overste; kent ge Jan De Lichte?

— Ach, lieve, beste heer, Jan De Lichte? Of ik hem ken? Hij heeft mijn baas eens een som geld ontnomen, die hij op de markt ontvangen had voor een voer hout. 't Is een hellewicht, maar wij mogen dat niet zeggen, of hij zou ons vermoorden. Komt ge hem vangen? Doe dat en God en Zijn heiligen zullen u belonen.

— Hebt ge hem deze morgen niet gezien?

— Is 't dan toch waar, wat ik gehoord heb, dat de rovers weer in deze streek zijn? Gaat dat wreed spel terug beginnen? De Heilige Maria zij gedankt, dat ik hem nog niet ontmoette en mijn patronesse beware mij er voor!

— Is hier iemand voorbij gekomen?

— Niemand, rijke heer. 't Gebeurt, dat we geen mens zien een week lang. Wij wonen afgelegen en alleen.

De krijgsoverste mompelde enige woorden in 't Frans.

Snel maar ongezien voor de anderen, wisselde De Lichte een blik met zijn makker.

Eensklaps klonk achter Simon's rug een pistoolschot.

De rover bleef stokstijf zitten en geen spier in zijn gelaat verrok.

Jan De Lichte daarentegen liet zich op de knieën vallen en kermde:

— Goede mensen, doodt ons niet!

Hij stopte de vingers in zijn oren en kloeg:

— Deernis, deernis! Laat dat duivels ding toch zwijgen! Ach! ik beef van verschiet! Heren, wij hebben toch niets misdaan!

— Vooruit! riep de overste. We trekken voort, hier verliezen we onze tijd. Maar doorzoekt eerst de hut!

De soldaten gehoorzaamden aan 't bevel, ontdekten natuurlijk niets verdachts en spoedden zich dan naar buiten.

Weer wisselde De Lichte een blik met zijn trawant. Simon begreep hem. Hij verstond dat teken, hetwelk bedoelde:

— Zwijg nog en blijf in uw rol! Mogelijk luisteren ze aan de deur.

Na enige minuten stond de roverbaas op en ging aan de deur zien.

Waarlijk een soldaat stond bij het venster te luisteren.

— Ha! kreet De Lichte. Nogmaals verschiet ik. Ik ga een emmer water putten, want ik moet drinken. Dat is goed voor de schrik. En nu zie ik u hier staan!

De krijgsman vertrok zonder een woord te antwoorden en voegde zich bij zijn makkers, die reeds voort waren.

— Ze zijn weg! juichte de roverbaas in het huisje terugkerende.

LEES IN DIT NUMMER HET VERVOLG VAN JAN DE LICHTÉ

Nr 51

EERSTE JAARGANG

21 SEPTEMBER 1949

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTTE

en zijn zwarte Roverbende

VLAAMSE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HORENBEEK

JAN DE LICHTE

gevolgd
door

ABEL POLLET

VLAAMSCHE BOEKHANDEL — ANTWERPEN

HANS VAN HOORENBEEK

JAN DE LICHTÉ
EN ZIJN ZWARTE ROOVERBENDE

gevolgd door

ABEL POLLET
EN DE BENDE VAN HAZEBROEK

't Gerecht uit Aalst was daar. (Blz. 499.)

— Arme jongen! Zijne moeder... ik heb inlichtingen genomen en men heeft mij bericht, dat de vrouw volslagen krankzinnig en daarbij doodelijk krank is. Welk een schrikkelijkt drama! Zij ginds in 't somber gesticht, in eene akelige cel, stervend... en hij hier... och neen, Martin ik heb geen hoop meer. Waarlijk de zonde, het kwaad blijft niet ongestraft!

— Maar meester, ga toch wat slapen, ried de trouwe knecht. Ge hebt een slechten nacht doorgemaakt, de dag ook was roerig en nu weer deze gebeurtenis.

— Ge hebt gelijk, ik moet wat rust nemen. Maar gij behoeft hier niet tot morgen te blijven. Wouter kan u aflossen.

— We zullen dat samen wel afhandelen. heer graaf.

De edelman verliet de kamer.

— Drama's! mompelde Martin. Ach, er gebeurt wat op de wereld! Zie hem daar nu eens liggen, een jonkman van nog geen twintig jaar. Zijn leven is gebroken. Hij heeft gelijk, de dood ware voor hem eene verlossing, want de wroeging moet iets schrikkelijkt zijn.

Wouter trad in het vertrek.

— Ik moet u straks aflossen van den graaf, zei hij.

— Ja, ik zal u roepen om vier uur.

— Slaapt hij?

— Ja, ik dacht juist, dat er toch wat ellende op de wereld is. Gesteld, dat hij geneest, och, dan ligt er nog een ongelukkig leven voor hem. Hij heeft zelf verklaard, dat de wroeging hem kwelt.

CXXXIV	Ontsnapt	493
CXXXV	Op 't Wolvenhol	498
CXXXVI	Dorothea's dood	500
CXXXVII	De list	501
CXXXVIII	Een net wordt gespannen	504
CXXXIX	Een angstige nacht	508
CXL	Raymond	509
CXLI	Op 't kasteel	512
CXLII	Te Sotteghem	516
CXLIII	De Vlaming-Engelschman	520
CXLIV	Het onweer	522
CXLV	In de « Bonte Os »	524
CXLVI	Een geheim	526
CXLVII	De overval	530
CXLVIII	Het geheim ontsluit	532
CXLIX	Te Godveerdeghem	534
CL	De gevangenneming van IJzeren Simon	538
CLI	In de gevangenis	540
CLII	Een geheimzinnig briefje	542
CLIII	De slaper	544
CLIV	Naar Otterghem	548
CLV	De klopjacht	551
CLVI	In het bosch	554
CLVII	De gevangenneming van Jan De Lichte	556
CLVIII	Het proces	558
CLIX	De vreeselijke werken van den beul	562
CLX	Het einde	564
CLXI	Besluit	568
CLXII	Nawoord	569

Abel Pollet en de bende van Hazebroek

I	De misdadigers	573
II	De misdaden te Calonne op de Leye en te Lacon	575
III	De smokkelaar	579
IV	De vluchtelingen	582
V	De misdaad van Crombeke	586
VI	In doodsgevaar	588
VII	De verliefde boer	590
VIII	In de herberg	594
IX	De vermeende kooplieden	597
X	De vergadering	600
XI	Een misdadig plan	604
XII	De roover gekastijd	606
XIII	Eene angstige wandeling	610
XIV	Naar Violaines	616
XV	Half twaalf	618
XVI	Het drama	620
XVII	Naar Hazebroek terug	622
XVIII	De ontdekking	627
XIX	De angst van een moordenaar	628
XX	Eene gansche reeks misdrijven der ben- de Pollet	633
XXI	Hoe Abel Pollet vier jaar gevangenis- straf opliep	637
XXII	Nieuwe schelmstukken	639
XXIII	De liedjeszanger	643
XXIV	De moord te Lacon	646
XXV	Met vriend Theophiel Deroo op stap	648
XXVI	Rond Ieperen	653
XXVII	Te Estaires	655
XXVIII	De veekoopman — De leurder	658
XXIX	Te Dadizeele	661
XXX	Stoutmoedige inbraken	663
XXXI	Een moedig meisje	667
XXXII	Nog eene vergeefsche reis	670
XXXIII	De afgezant	672

XXXIV	Te Ieperen	
XXXV	Ter herinnering	
XXXVI	De vermoemde boer	
XXXVII	Een nieuw lid	
XXXVIII	Naar Rumbeke	
XXXIX	De geheimzinnige brief	
XL	Weer te Ieperen	
XLI	Verleid	
XLII	Te Dottignies	
XLIII	Het sterfbed	
XLIV	De raadpleging	
XLV	De voorspelling wordt waarheid	
XLVI	Ruzie	
XLVII	Het schelmstuk te Thiennes	
XLVIII	De verlatene	
XLIX	Het ongeval	
L	De kastijding	
LI	Weer bijeen	
LII	Terug naar huis	
LIII	De terugkeer	
LIV	Pollet's verlof	
LV	Misdaad te Locre	
LVI	Het trouwe hondje	
LVII	't Kasteel Roux	
LVIII	Een dreigbrief	
LIX	Een roepstem uit het gasthuis	
LX	't Voorlaatste plan wordt gemaakt	
LXI	Een schelmstuk te Oostvleteren	
LXII	In 't hospitaal	
LXIII	Pollet loopt eene rammeling op	
LXIV	Naar Rousbrugge	
LXV	Hun laatste misdrijf	
LXVI	De aanraking met het gerecht	
LXVII	De aanhouding	
LXVIII	Overbrenging naar Bethune. — Ge- genissen	
LXX	Nog aanhoudingen	
LXXI	Deroo en August Pollet bekennen	
LXXII	Abel Pollet bekent	
LXXIII	Vader en zoon	
LXXIV	Eerste confrontatie	
LXXV	Te Abeele	
LXXVI	Tweede confrontatie	
LXXVII	Een onverwachte aanhouding	
LXXVIII	Een nieuw bezoek in het gevang	
LXXIX	Derde confrontatie	
LXXX	Onderzoek over den moord te St-Ven- ter	
LXXXI	Vierde confrontatie	
LXXXII	Eene huiszoeking	
LXXXIII	Stemmen uit het gevang	
LXXXIV	Lapar voor de rechtbank	
LXXXV	De Fransche beschuldigten	
LXXXVI	Naar St-Omer	
LXXXVII	De eerste dag	
LXXXVIII	De tweede dag	
LXXXIX	De derde dag	
XC	De vierde dag	
XCI	De vijfde dag	
XCVI	De zesde dag	
XCVII	De zevende dag	
XCVIII	De achtste dag	
XCIX	De negende dag	
C	De tiende dag	
CI	Naar Bethune	
CII	Rond en in de gevangenis	
CIII	Een angstige nacht	
CIV	De guillotine	
CV	De aankomst van den beul	
CVI	De laatste Zondag. — De laatste nacht	
CVII	Buiten het gevang	
CVIII	De oprichting der guillotine	
CIX	Het ontwaken	
CX	De laatste oogenblikken	
CXI	De terechtstelling	
CXII	Naar 't hospitaal	
CXIII	Besluit	